

urzica

ANUL XIV • Nr. 7 • 15 APRILIE 1962 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

Unii compozitori de muzică ușoară, în
goană după ritm, elimină melodia din
compozițiile lor.

Desen de NELL COBAR

COMPOZITORUL: — În creația mea,
melodia e strâns... legată de ritm!...

ÎNTR-O SALĂ DE AȘTEPTARE

Ilustrații de V. CRIVĂȚ

LA O POLICLINICĂ

— Tot la doctorul Ionescu și dumneata?...

— Tot.

— Tot astenie?

— Tot.

— Tot insomnie?

— Tot.

— Tot glanda?

— Tot.

— Și te mai ții pe picioare?

— Nu.

— Și?

— Stau jos.

— La doctorul Ionescu ai nimerit bine. Te vindecă în doi timpi și trei mișcări. Eu de zece ani vin la el. În altul n-am încredere. Ai și ulcer?

— Nu.

— Păcat. E mare specialist în ulcer. Cum se face că n-ai ulcer?

— Am și lipsuri.

— Balonări?

— Nu.

— Grețuri?

— Nu.

— Arsurii?

— Nici.

— Să nu fie un subicter!

— De ce?

— Dacă arsurii nu ai, balonări nu ai, grețuri nu ai, e precis subicter. Numai subicterul vine cu nici un fel de simptome.

— Dacă aveam arsurii era bine?

— Mult mai bine. Știi că ai gastrită, arsurii, junghiuri, dar dormeai liniștit. Pe când așa, cine știe ce ai...

— Aoleu!...

— Dacă tot ești aici scoate-ți bon la doctorul Palade. E specialist în icter.

— Alerg! (scoate un bon și revine) Ce noroc dom'le că te-am întâlnit! Auzi! Subicter! M-a apucat capul!

— Amețeli?

— Nu.

— Ce vorbești?

— Așa au început și la cumnatul meu amețelile: fără amețeli. Greață?

— Nu.

— Exact, astea-s simptomele: fără greață și fără amețeli. La început te simți perfect sănătos.

— Și asta e semn că ești bolnav?

— Mai întrebi? Toți bolnavii se recrutează dintre oamenii sănătoși. Simți așa, un dor de viață?

— Simt.

— Ești pierdut. Nu există mort

să nu simți dor de viață. Te apasă probabil o greutate la creierul mic?...

— Nu. E de rău?...

— Ce să mai vorbim!... Dacă nu simți nici o greutate, paralizia e gata... Scoate iute bon la neurolog. Roagă să-ți dea numărul 1.

— Alerg (scoate bonul și se întoarce). Ca să vezi cum nu știi ce te paște!

— De ce tremuri, tovarășe?

— E de mirare?...

— Parkinson!

— Și asta când dă bonuri?...

— Îți tremură și capul?...

— Nu!...

— Nu? Da' ce naiba?... E înțepenit? Privire tulbure... Cum stai cu ochii?...

— Pe dumneata.

— Nu vezi pete negre?

— Nu. E grav?

— Înseamnă că le vezi încolore. Amesteci culorile. Daltonism. Închide ochii.

— I-am închis.

— Ce vezi?

— Nu văd nimic.

— Și cum arată?

— O pată neagră.

— Ce culoare are pata neagră?

— Neagră.

— Deschide stîngul.

— L-am deschis.

— Vezi ceva cu dreptul?

— Nu.

— Închide stîngul, deschide dreptul, închide-i pe amîndoi și deschide-i odată. Ce vezi?...

— Mă duc să-mi iau bon. Nu văd nimic!... Domnule, dar dumneata ești salvatorul meu... Cum să-ți mulțumesc?...

— Lasă acum!

Dacă noi, bolnavii,

n-o să ne ajutăm între noi...

— Dar dumneata de ce suferi?

— Ceva depresiv... fire retrasă, nu mă interesează nimeni și nimic, n-am chef de vorbă... noroc că am un fond optimist, sănătos... da' ce ai dom'le? Nu-mi place culoarea feței... Și frate-meu, dumnezeu să-l ierte...

ÎNTR-O GARĂ

— Nu vă supărați, de când stați aici în sala de așteptare, n-ați văzut cumva o tinărară în

palton bej și cu geamantan maro?

— O tinărară cu geamantan? N-am văzut.

— Atunci să știi că dînsa era. A uitat geamantanul acasă. Păreă îngrijorată?

— Dimpotrivă.

— Ia uite, dom'le! Nici nu-i păsa c-a uitat să ia valiză!

— Poate nu era ea.

— Ea era! O zăpăcită clasa-ntii. Dacă n-ar fi fost ea, avea geamantanul în mînă. Dar un buchet de flori avea?

— N-avea!...

— Unde nu-l avea?...

— În mînă.

— Un buchet cu garoafe, tovarășe.

— N-avea garoafe.

— De ce să nu aibă garoafe, tovarășe? Mergem la o nuntă la Craiova.

— Și eu merg la nuntă, la Brașov.

— Ce fac, dom'le, ce fac?...

— Poate nu era ea.

— Ce, n-o cunosc? O zăpăcită clasa-ntii. Păi, dacă nu era ea, ce căuta aici în gară?

— Poate că și aia pleacă.

— Fără valiză? Fără flori?...

— Fără!

— Dacă pleacă fără valiză și fără flori nu poate să fie decît ea!... Altele nu-și uită lucrurile acasă. Zăpăcită, ce mai... Ieri i-am dat bani pentru bilete și azi mi i-a dat înapoi să cumpăr eu. Aoleu!... Am uitat să iau bilete... Tovarășe, dacă vine, spune-i să mă aștepte. O s-o recunoști ușor. E una cu o valiză uitată acasă!... Eu alerg să iau bilete! (Fuge. Apare ea Palton bej, geamantan maro, buchet cu garoafe. Apare și el) ...Lilișor!...

Bine c-ai venit!... Eu am uitat că tu ai uitat să iei bilete. Ai luat valiza? Bravo. Păcat că n-ai luat-o pe cealaltă, că în asta am pus rufele murdare... Nu-i nimic... Hai repede. Peste

cinci minute pleacă trenul!... patru ore sîntem la Brașov.

— La Brașov? Ce să facem Brașov?

— Aoleu! Așa e! Nunta e Craiova. La Brașov pleacă doar nealul!... Și cum îți spunea tovarășe, e o zăpăcită clasa-ntii!

LA O MATERNITATE

— Tovarășe, ce cauți aici sala de așteptare?

— Un eveniment fericit. Și tată.

— De mult?

— Din clipă în clipă.

— Și eu aștept.

— Tot tată?...

— Tot, nu se vede?... De ce ești aici?

— De trei zile.

— Și soția?

— Tot acum trei zile. A venit împreună. Am venit și-o să plecăm trei...

— Trebuie să fii frînt. Dumomule acasă.

— Și să-mi las copilul singur?

— Păi nici nu s-a născut în

— Și dacă apare tocmai când nu sînt aici și întrebă mine?...

— Se vede că ești emoționat.

— Ce te miri? Primul copil, primul lui tată...

— Și ce-i cu landoul ăsta?

— Păi cu ce-o să-l duc acasă?

Să aibă și el „Getaxul“? Observi ce suspensie are landoul? Cum pun mîna pe el, tremur... Auzi!... Auzi!... Așteptăte cineva!... A scîncit!... el!... Copilașul!... Leit vobă!... Auziți-l!

— E portarul de noapte. Poate?

— Tovarășe... te rog... un pahar cu apă!...

— Uite, chiuveța e colorată.

— N-o puteți aduce aici? Deschide fereastra!... Mă simt rău!...

— Buș... Tovarășe, închide fereastra!... că mă ia cu frig... Dacă nu e un piramidon. Simt că-mi

PTARE...

ochii din cap... Mulțumesc...
Dați-mi puțină apă... Simt că
ies flăcări din mine... Mulțu-
mesc... Dați-mi picături de
Davilla. Simt că... Ah, copiii!

— Potolește-te, omule!...
— Da' ce, pot?... Dumneata
nu știi ce înseamnă o naștere!...
Dumneata nu tremuri?...

— Eu am mai trecut de trei
ori prin povestea asta...

— Eu sînt tată începător...
Am venit doi și plecăm trei...

— Stai jos, omule, pe scaun...

— Nu pot! Mi-e un dor de co-
pill!... Știi dumneata de cînd nu
l-am văzut!... Tovarășă soră, te
rog, unde-i sala de naștere? La
parter?

— La etaj!...

— La etaj?... Tovărășico, te
rog, te implor! Să nu-l lași să
coboare singur... N-a mai fost
pe-aici!... Și pregătești-i ceva de
mîncare, c-o fi flămînd de la
drum...

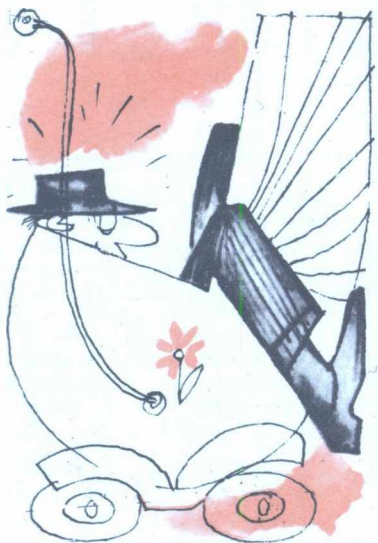
— Dar mai taci omule, odată!

— Da' ce, pot! De ce nu e
afișat aici un program?

— Ce program?

— Între ce ore se naște?

— Asta depinde de mamă.

— Și de ce mă chinuiește în
halul ăsta? De ce nu rezolvă
odată problema. Ei ce-i pasă!
Ea are timp... Și eu aici mă
perpelesc...

— Hei... tovarășe!... Tova-
rășe!... Tovarășeeel!...

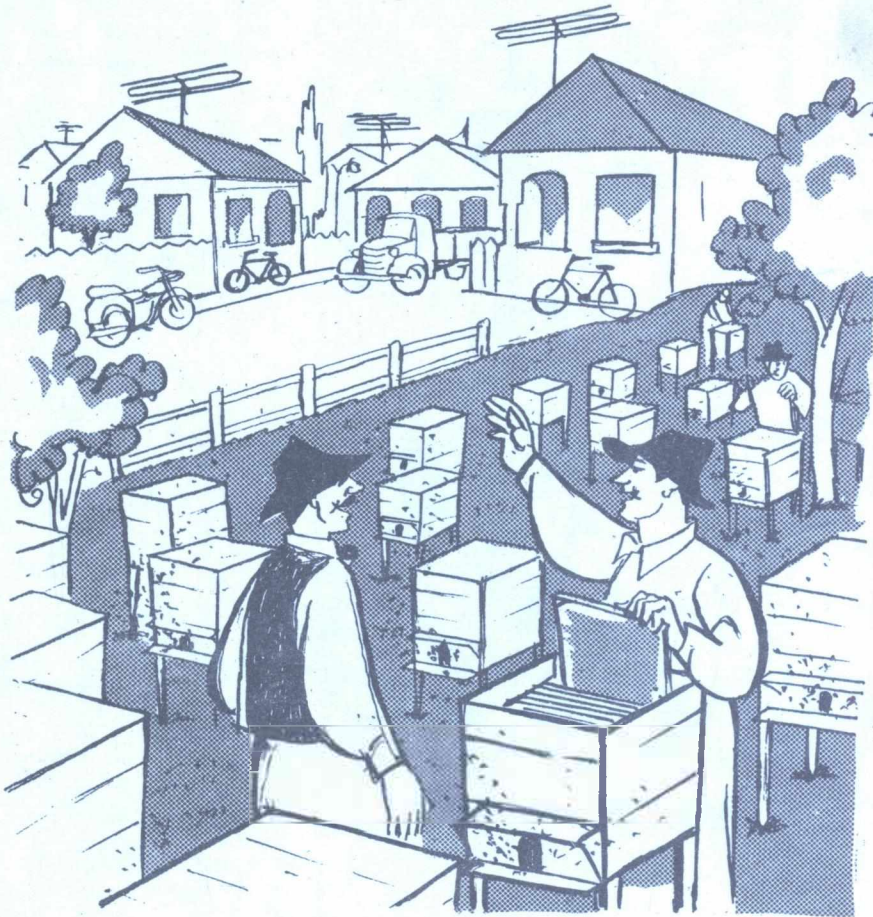
— D... da, da... eu...

— Ați venit doi și plecați
patru!...

— Ce facee?... Ce... ce... ce...

— Săriți!... Ajutor! Aduceți
apă! Și-un alt landou, că-n ăsta
a căzut tatăl!...

Albinăritul aduce venituri însemnate G.A.C.-urilor, fără să necesite
investiții mari

— Bravo! Îngrijiți bine de ele!
— Și ele se îngrijesc de noi!...

Desen de I. DAVIDESCU

Puii

de STELIAN FILIP

Oul alb și lunguieș
Ca un bibelou de preț
Bibeloul de găoace
Se desface
În capace

Doarme-nodluit în vis
Universul lui închis
Ca să
Iasă
La lumina
Puiul galben de găind.

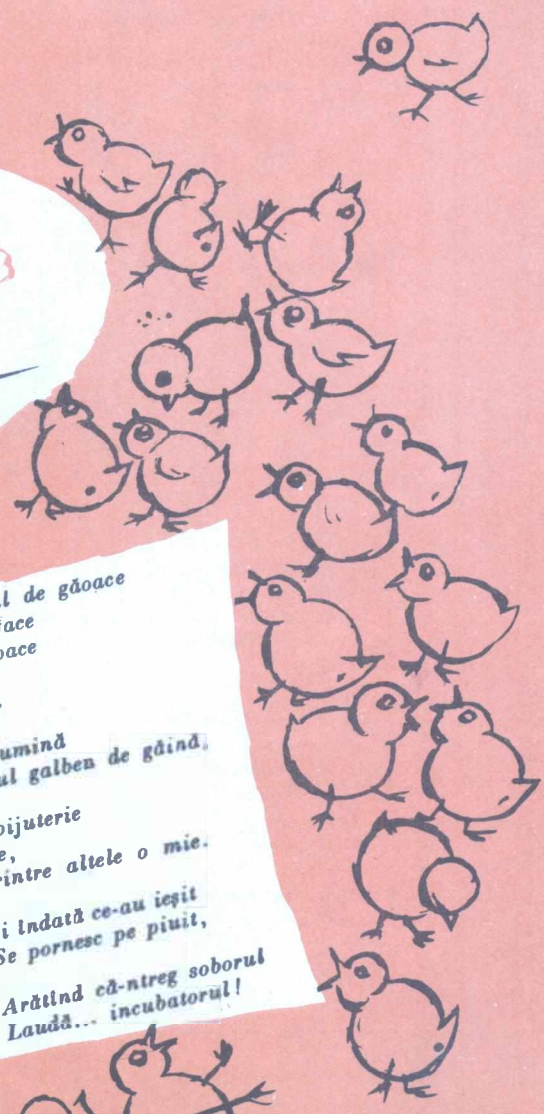
Și nu vede, nici nu știe
Că e unul dintr-o mie...

Dar pe coaja lui curată
Se ivește dintr-o dată,
O bijuterie
Vie,
Printre altele o mie.

Parcă de condei făcut,
Un punct mic, abia văzut,
Și îndată ce-au ieșit
Se pornesc pe piuit,

Iar o clipă mai târziu
Vezi un cioc trandafiriu
Arătînd că-ntreg soborul
Laudă... incubatorul!

Ce se zbate în ghioc,
Căutînd să-și facă loc.

— De ce nu ți-ai pus masca de protecție?
— Dacă nu-mi șade bine...

Desen de V. CRIVĂȚ

Temă

...La școală carte, acasă treabă... Lasă, frate, copilul să zburde, s-alerge... Ce, se mai întilnește el vreodată cu anii ăștia?

Doar pentru asta sintem părinți — nu? Să-i înțelegem, să-i ajutăm. Da, da! Să le creem condiții. Cum facem noi cu Doduleț. A venit de la școală, gata și noi cu condițiile: pune, aleargă, fă-i!... Să simtă, să înțeleagă și el că viața, copilăria lui nu înseamnă numai rădăcini pătrate și voievozi... Pe urmă, gindește-te, satisfacția ta de părinte! Să raportezi seara, colo, cu fruntea sus, ca-n fața propriei tale conștiințe: uite, am făcut, am dres, am...

— Da' ghiozdanul? Ghiozdanul mi l-ați pregătit?

— Pregătit, Doduleț tată! Latina, matematica, sportul, chimia...

— Vedeți să nu le fi incurcat, ca alaltăieri. Mai controlați o dată! Caiet de teză mi-ați luat?

— Luaaat!

— Miine dimineață, cine-i de rînd la ceai?

Observați cită grijă, cit interes la el? La urma urmei, toate astea le-ar putea lăsa în seama noastră — nu? Aș, nu-l vezi? Se interesează, vrea să se convingă singur. Eheh, mare lucru, educația!

Și cu toate acestea, uite că, din cînd în cînd, ne mai pomenim și cu surprize. Deunăzi, am găsit-o pe nevastă-mea într-un hal fără hal. Inchipuiește-ți, l-a surprins, în timp ce încerca să-și facă singur pantofii... Ei, spune și dumneata: de unde apucăturile astea? Cine-l învață, frate?... Nu știu, mă gindesc să nu fie cumva influența celorlalți copii din bloc.

Sau alaltăieri?! Alaltăieri, tot așa, mă pomenesc cu un telefon de la școală.

— Alo, la telefon tovarășa Dobrescu, diriginta clasei în care învață Doduleț. V-am chemat să vă felicite. Aveți un copil, să vă trăiască!... Zece i-am dat la lucrarea de control. Cea mai bună din clasă. Se vede că vă ocupați serios de el!

Poftim, vorbește! spune ceva — dacă poți. Dacă mai poți. Că eu unul, în clipa aceea mă lăsasem păgubaș de glas. Îl ascultam pe al tovarășei Dobrescu care îmi delecta auzul cu calitățile lui Doduleț: ascultător, binevoitor, conștiincios... harnic, inimos... pînă la „x-y” inclusiv. Ca să nu mai vorbesc de felicitările adresate direct nouă — mje și nevastă-mi — care, vorba dumneaei:

— ...prin felul cum îl educați acasă, ne ajutați să-i desăvirșim în școală valoroasele însușiri ale cetățeanului de mîine. Felicitările noastre, tovarășe!

Ei, spune și dumneata, puteam să nu primesc? Puteam să refuz?... Cum, ce să refuz?... Invitația școlii... A! Că nu ți-am spus. Am uitat. În numele școlii, tovarășa Dobrescu m-a rugat să pregătesc un referat pentru mîine după amiază la ședința cu părinții: „Educația de acasă, prețios sprijin în creșterea...” Ce bravo? Nici un bravo! Mă rog, nu zic că nu m-am bucurat. Vorba dumitale: puțin lucru e să fii invitat pentru a împărtăși și altora metodele tale de pedagog și părinte? Recunosc că m-am bucurat, că m-am apucat numaidecît să scriu. Recunosc c-am început așa: „Copilul, ăsta e rostul lui: să zburde, s-alerge...” Recunosc că la un moment dat m-am și văzut invidiat, aplaudat și felicitat de sutele de părinți din sală... Dar trebuie să mai recunosc — vai! — că pînă la ora unu și ceva din noapte nu reușisem să mai scriu un rînd. Și atunci, dintr-odată, ideea salvatoare: lucrarea lui Doduleț. Lucrarea lui de control. Cu ea trebuie să încep. Să-mi prefațez referatul. Am scos-o repede din ghiozdan și... poftim! Ascult-o!

„Temă: CUM MI-AM PETRECUT ZIUA DE IERI.

Era dis-de-dimineață. Tăticu și mămică încă dormeau cînd m-am trezit și am început să-mi fac lecțiile... (mîine, la șapte fix l-am trezit eu, leneșul!)... pe urmă m-am dus la bucătărie, am pus de ceai, daaa... (auzi, auzi! minciinosul!) și după ce mi-am băut ceaiul și mi-am spălat bicicleta... (el?! Și-a spălat el bicicleta vreodată!?) fiindcă mămică avea foarte multă treabă, m-am dus eu la alimentară să cumpăr lapte și...”

... și cred că ajunge. Te-ai lămurit pe ce a luat dumnealui nota 10? La minciuni. La moși pe groși! l-am telefonat azi-dimineață și tovarășei Dobrescu. Zic:

— Știți... imi parerău, nu mai pot să țin referatul. Plec în deplasare... Cum?... Nu înțeleg. Cine să-l țină? Nevastă-mea?... Păi știți... și ea... Pleacă și ea... Amîndoi plecăm... O săptămîină, două... nu știm încă... De gospodărie — cum? Cine o să vadă de casă, de gospodărie?... Păi, hm... Doduleț — cine?

Și m-a crezut. Ca să vezi în ce situație mă pune, minciinosul!

SILVIU GEORGESCU

Ilustrație de A. POCH

SPRE NEMURIRE

Unei tinere speranțe
Am scris o poezie.
Totul este limpede în ea.
E ca un lac de munte
in care se scaldă cerul și leapsa norilor.
Da, poezia este limpede.
Deci, trebuie alambicată puțin.
Deci, trebuie contorsionată puțin.
Deci, trebuie împopoșonată puțin,
pudrată,
rujată.

Din bidineaua condeiului
Să mai aruncăm
Cîteva umbre, ceva ceață, niște scrum.
Aș!
Ce părere aveți?
Parcă e mai profundă acum.

AVERTISMENT

Metafora
E ca un armăsar ager și năzdrăvan.
Străbate într-o clipită
Inveliturile pămîntului
Și scoarța de milenii a timpului...
Și gonește,
Gonește
Prin paginile cărților
Și scoate setelei din cuvinte.
Ager și năzdrăvan armăsar!
Dacă nu știi să-l strunești
Se întimplă
Năzdrăvan
Să-ți scapere
O copită în timplă.

MIRCEA BONDA

Conducând grupul nostru de turiști prin orașul Râmnicu Vilcea, ghidul se opri în fața unor construcții lungi și înalte de metal, adevărate schelete de oțel strălucind în soare.

— Aceste schelete metalice, rosti ghidul, datează, după spusele arheologilor, din era noastră. După cum observați, armonia perfectă a liniilor dovedește talentul și măiestria constructorilor care le-au ridicat.

— Trebuie să fie de pe timpul romanilor, spuse cineva.

— Probabil erau o mîndrie a celor care conduceau orașul, spuse o tinărată fată...

— Da, încuviință ghidul! Este într-adevăr o creație a celor care conduceau treburile orașului, mai precis a sfatului popular...

— Dar în ce an al erei noastre au fost ridicate? Intrebăi eu.

— După cum susțin arheologii, spuse ghidul, în anul 1957 al erei noastre.

Mi-a căzut din mînă carnetul de notițe, dar mi-am revenit repede.

— Spune-mi, te rog, la ce foloseau, după spusele arheologilor, aceste schelete metalice?

— La nimic, făcu ghidul.

— Aha! Dar acum la ce folosesc?

— La același lucru!

— Și dau randament?

Intrebarea venită din mijlocul grupului de turiști îl incurcă pe ghid, care preferă să tușească vreo cinci minute.

— Nu te supăra, insistai eu, dar arheologii n-au descoperit ceva urme, după care să poată afla de ce au fost ridicate?

— Ba da, spuse ghidul, există unele presupuneri, și anume vreo două dosare cu acte din care reiese că sfatul popular a intenționat să construiască aici două sere: una pentru flori și una pentru zarzavaturi... Scheletul din stînga e sera de flori, cel din dreapta sera de legume...

— Păi ce, acum e seră?

— Nu, e schelet...

— Și de ce nu le-a isprăvit?

— Arheologii spun că, după ce au fost construite scheletele metalice, s-a observat că pentru flori și zarzavaturi sînt prea înalte. Știți, deveneau sere de stejari sau de fagi. Or, nimeni nu s-a dus pînă acum la nuntă cu un buchet de stejari și nici salată de fagi nu mîntîcă nimeni, iarna, ca tru-fanda. Așa spun arheologii...

— Și bine spun... Mai departe ce-a fost?...

— Mai departe, spun arheologii că serele fiind atît de înalte, căldura s-ar fi ridicat prea sus, or, florile și castraveții cresc jos...

— Precis?

— Dacă spun arheologii! Pe urmă cîcă încălzirea acestor sere prea înalte ar fi costat atît de mult încît castraveții deveneau nerentabili!

— Și ia spune, de ce nu s-au gîndit constructorii la toate astea înainte de a fi ridicat scheletele?

— Asta n-au mai descoperit arheologii!... Știți, n-au găsit relicvele necesare...

— Mă miră! De obicei se găsesc oale sau monede... După monede se descifrează multe lucruri...

— A, da, s-au găsit vagi urme de monede. Și a fost chemat un numismat!

— Și ce-a găsit?

— N-a mai găsit nimic! A precizat doar, după multă caznă, că în casa de bani a sfatului existase un număr de monede în valoare de 200 000 de lei, care însă...

— Intraseră în pămînt!

— Nu, intraseră în scheletele astea!... Cam atîta s-a investit în ele: 200 000 lei...

— Adică, tot în pămînt.

— Da, cam tot aia-i...

— Nu te superi, tovarășe ghid, n-a spus numismatul cum erau monedele? Erau monede de metal sau monedă-hîrtie?

— A spus că prin virament!...

Am stat toți și am privit uluiți scheletele. În fața noastră se înălțau două sute de mii de lei, îngropați prin virament, datorită tovarășilor care lucrau la sfat în anul 1957 al erei noastre.

— Și ce-au spus cei în cauză cînd au văzut cum au scrîntit-o cu sera de legume și cu sera de flori?

— Au spus... che sera, sera... Vorba cîntecului...

Am pus în fața scheletelor metalice o pancartă: „Aici este înmormîntată suma de 200 000 care a încetat din viață după o lungă și grea neglijență. Cei care au cunoscut-o sînt rugați s-o pomenească și s-o plătească.” Și după ce am așezat alături un buchet de castraveți și două verze, am plecat.

SADI RUDEANU

MICĂ DIZERTAȚIE DESPRE CIRCULAȚIE

*Nu cred că este vreo mirare
că pentru toată populația
o legitimă întrebare
e: „Cum mai stăm cu... circulația?”*

*Un june cam extravagant,
voind să pară elegant,
și-a pus un „cioc” spectaculos,
și-a renovat și... costumația,
dar e atît de caraghios,
că se oprește... circulația.*

*Șoferul care are boală
la o... viteză colosală,
în loc s-ajungă la Predeal,
unde primise invitația,
e invitat la un... spital,
să-și mai repare... circulația.*

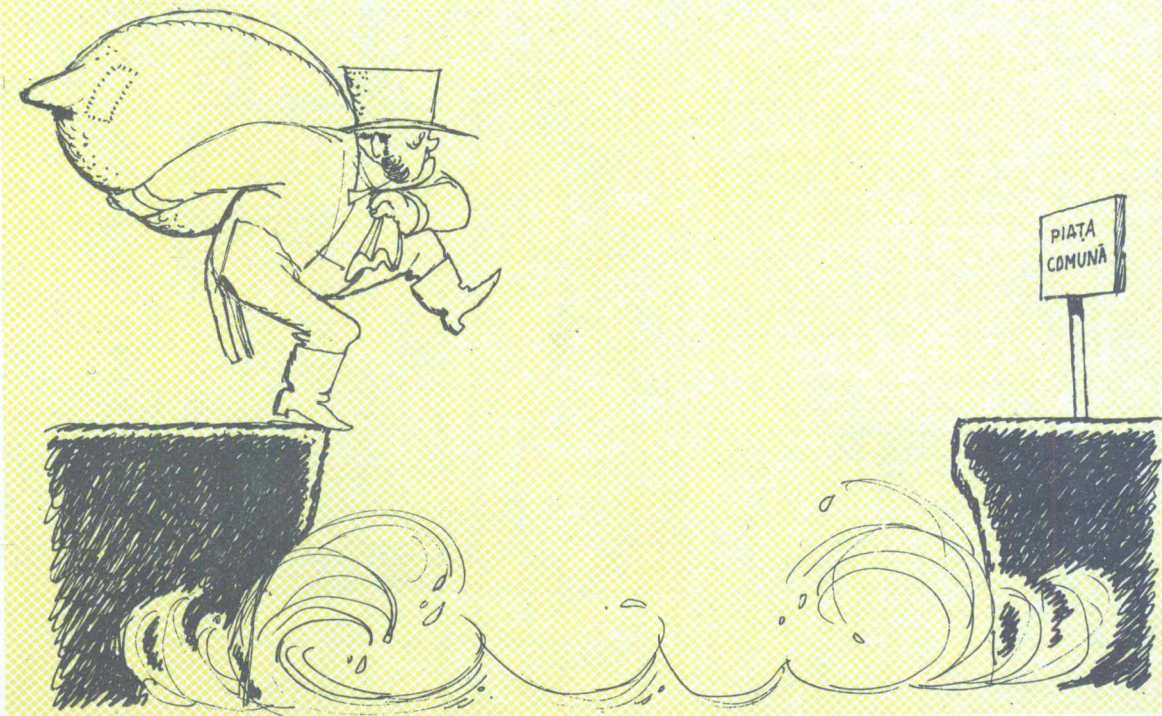
*Să vă mai spun o întîmplare
dintr-o mai veche... sesizare:
Trei vechi și cunoscuți cheflii,
vrînd să combată... insolația,
s-au incurcat la... „Zori de zi”
și-acum, incurcă... circulația.*

*Cînd ești grăbit din cale-afară,
să nu călătorești pe... scară...
Eu am văzut pe-un oarecare
(ce avusese „inspirația”)
cum îl urcau într-o... „Salvare”,
cîci ti stătuse... circulația.*

*În fine, mai cunosc un caz
ce are și un pic de haz:
un domn care s-a... amuzat,
cînd îmi citise „dizertația”,
a traversat și-a... sucombat.
(De vind — știți — nu-i... circulația).*

MIRCEA CODRESCU

Desen de EUGEN TARU

ÎNCĂ UN PAS!..

CURA DE SLĂBIRE

DE KERTESZ MAGDA
- BUDAPESTA -

Ilustrație de N. CLAUDIU

Ieri, când m-am așezat să iau micul dejun, deasupra capului meu plutea minuscula aureolă invizibilă, simplă dar atât de plină de gust, a sfinților și martirilor. De zile întregi mă abțin de la bucuriile lumesti, interzise mie, deci cu atât mai rivnite. Acest gen de autochinuire prelungită, disciplinată, este cunoscut în-deobște sub denumirea de „cură de slăbire”.

Până ieri, untul a rămas neatins de buzele mele, cozonacul negustat de gura mea. Cei din jur acceptară toate acestea fără nici un comentariu. Recunosc că m-ar fi impresionat mult o privire compătimitoare sau un suspin de compasiune. Barem soțul meu și mama să fi schimbat o privire, iar în ochii lor înduioșați să se fi putut citi: „Se consumă, biata de ea, e un suflet mare!” Apoi, cu o mină sumbră, amîndoi să fi împins la o parte feliile proaspete de pline unse cu unt și fiecare să fi spus: „Nu pot înghiți nici o îmbrăcătură. Dacă ea nu mănîncă, atunci mă abțin și eu!” Sau soțul meu să fi spus măcar atât: „Ești tot atât de sveltă ca Lollo” sau „Un singur gram în minus n-ar face decât să strice perfecțiunea siluetei tale”.

Dar nu. Au acceptat cu o indiferență ușuratică ca, în timp ce ei se înfruptă cu toate bunătățile, eu să stau la masă ca o înfrunchipare a renunțării la toate ispitele gastronomice. Nu i-a mișcat nici chiar lăcomia abia mascată din privirile mele, care urmăreau cu înfrigurare fiecare dumi-cat din gura lor.

Aveam la prînz tocăniță de vițel — mîncare atât de dragă inimii mele. Soțul meu, în loc să dea glas compătimirii sale, n-a întrebat decât atât: „Pot mîncă și porția ta?”

O încăpăținare sălbatică puse adînc stăpînire pe mine. Cum? Merită să mă chinui de moarte pentru el? La urma urmelor nu s-ar dărîma lumea, dacă aș mîncă un pic de tocăniță grasă. Cît poate cîntări oare o porție ca asta? Cel mult o sută de grame, din care nu se poate depune ca spor la greutatea mea decât cel mult cincizeci de grame, de care am să scap chiar mîine, înotînd! Chiar așa. Cîțiva metri cu mișcări energice și nu va mai rămîne nici amintirea celor cincizeci de grame!

Dar cel ce intră la tîrguială cu diavolul, ajunge să mănînce și tăiteii cu mac.

Seara, cîrnați, șuncă grasă și... restul de tăiteii cu mac. Remușcările amarnice în loc să frîneze, dimpotrivă, au întezit lăcomia mea păcătoasă. Încercam să mă autolinînesc repetîndu-mi că voi scăpa prin înnot de surplusul adăugat. Chiar de-ar fi să mor!

Desfrul însă și-a atins apogeul în dimineața asta. Am băut cacao, deși savanții au constatat că e alimentul cel mai nutritiv. Am băut o ceașcă și apoi am turnat pe gît încă una. O viață are omul... Și am mai mîncat pline cu unt și cu miere și grăsimi bogate în hidrați de carbon.

La ștrand m-am întîlnit cu o prietenă. Să facem împreună cîteva ture — îmi propuse. Apoi mă întrebă: „Tu pînă unde înoți?”

— „Pe Dunăre în jos, prin Marea Neagră pînă în Mediterana și retur”.

După socotelile mele, cel puțin atîta aveam de înnotat.

TINERI CĂSĂTORIȚI

— De o oră fierb oul ăsta și tot tare a rămas!

Desen din „Ludas Matyi”

Desen de T. PALL

— Hmm! Eu le-am scris să ne trimită pături, cu ă, dar ne-au trimis pături, cu a.

UNUI SLUJBAȘ

*Strălucitor, imaculat și nou
Păstrezi cu grijă ce ți-e dat pe mină,
De la parchete și ferestre pînă
La ultimul creion de pe birou.*

*În schimb, cînd mergi la teatru citeodată
Stîngi mucuri de țigară pe statui
Și pe covoarele plușate pui
Amprenta de pantof, înoroiată...*

*Păzești avutu'-obștesc cu grijă doar
Atît cit ți se pare necesar
Ca un dulău ce șade în ogradă,*

*Păzind avutul curții, tutelar,
Dar nu respectă pomii de pe stradă
Deoarece nu-i are-n inventar.*

CONSTANTIN OTTESCU

Catrene

Fabrica „Emailul Roșu” din Mediaș a livrat Capitalei de la începutul anului numai 300 ibrice în loc de 3000, cum prevedea contractul.

*Cum a fost și-n alte dăți,
Cu comanda ei nu-s gata.
N-au făcut trei mii bucăți:
Ne-au făcut numai... bucata.*

Unor locatari care nu-și întrețin bine apartamentele noi.

*Este foarte just ca vouă
Făr-ocol să vi se spună:
Cu o casă bună, nouă
Nu prea faceți... casă bună.*

S.M.R.

Desen de FRED GHENĂDESCU

- Bravo, văd că nu mai pleci de la serviciu înainte de terminarea programului.
- Nu știu ce am; de la o vreme sînt foarte distrat!

Desen de FRED GHENĂDESCU

- Spune-mi, soțul tău tot așa distrat este?
- Ingrozitor! Ieri a plătit întreținerea la bloc.

Desen de GROSU MIHAI

- Ha, ha, ha! Grozave bancuri cu ăștia care umblă „cu capul în nori”!

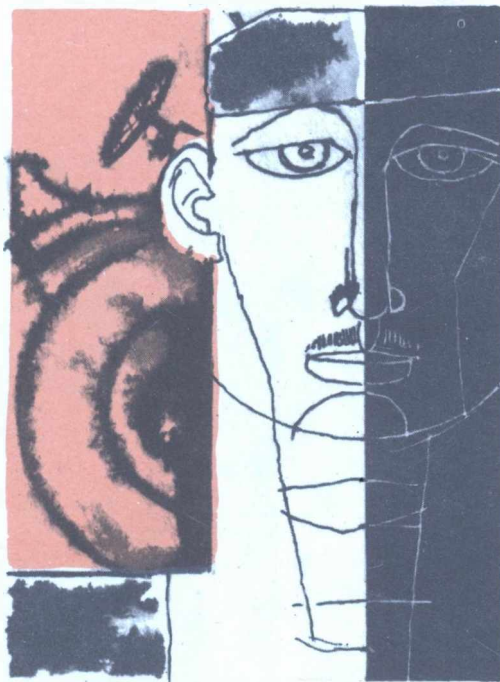
EU PE STAN AȘA ÎL ȘTIU:

Tractoristul grijuliu

Om ca Nae Stan, mai rar. Grijuliu și gospodar, chibzuit în toate cele, dînsul bun de dat model e. Și din tractoriștii toți, să spui despre dînsul poți că ară adînc și bine, deci așa cum se cuvine. Poate-o să mă-ntrebi mata: cum se poate-așa ceva, dacă n-ai cu el nimica, de ce să-l dai la „Urzica”? Iaca-l dau, că totuși are Nae Stan și o scăpare. Îi cam scapă din vedere că tractorul lui se cere uneori și îngrijit, că un mic șurub sau nit, care este mai slăbit, poate duce din greșală la revizie generală (reparație capitală). Dar scăparea el o are totuși numai la tractoare. În viața particulară — deci atunci cînd el nu ară — are, după cum vă scriu, un fel foarte grijuliu. Dacă la cio-rap observă o ruptură, n-o conservă, ci nevastă îi dă coate: „Cum, femeie? Păi se poate? De la o ruptură mică tot cio-rapu-apoi se strică, în schimb dac-o țezi din vreme, de nimic n-ai a te teme! Ia ai grijă de ruptură, și fă iute-o țesătură. Știi doar cum îmi place mie, să fii cît mai grijulie”.

Fiu-său, Năică Stan, un puștan de șapte ani, bătînd mîngea-ntr-o zi, o sanda și-o cam toci. Păi să vezi atunci morală, nu așa, de mîntuială: „Du-te țîcă la cizmar! De sanda cum n-ai habar? Nu vezi ce tocit e tocul? Bine c-ai avut norocul să observ și eu toceala, că-altfel se ducea sandala. Fugi și pune-ți un blacheu! Grijuliu fii, cum sînt eu!”

Nu v-am spus? Așa îl știu. Gospodar și grijuliu și meticulos în toate, Nae Stan e peste poate. N-ar lăsa un ac pierdut sau un nastur necusut, sau o ceapă risipită, o așchie nefolosită, un bob de porumb uitat sau un ban neridicat. Ba chiar și la S.M.T.,

unde cu serviciul e, la contabil s-a răstit: „Bani ați economisit, dar de ce-ai zvîrlit cele două foi de indigo? De ce să se prăpădească? Mai puteau să folosească! Nu crezi că ar fi mai bine să fii grijuliu, ca mine?”

Îngrijindu-se ca toate să-i meargă ca pe roate, a uitat grijă să aibă de un mărun-țiș, o șaibă mititică la tractor, undeva, lîngă motor. A văzut-o, o știa, dar și-a spus în sine sa: „N-am timp de pierdut, ce naiba! Las' — să mai aștepte șaiba; n-au intrat zilele-n sac! Doar e-un mărun-țiș, un fleac, o nimica toată, zău! O repar la timpul său.”

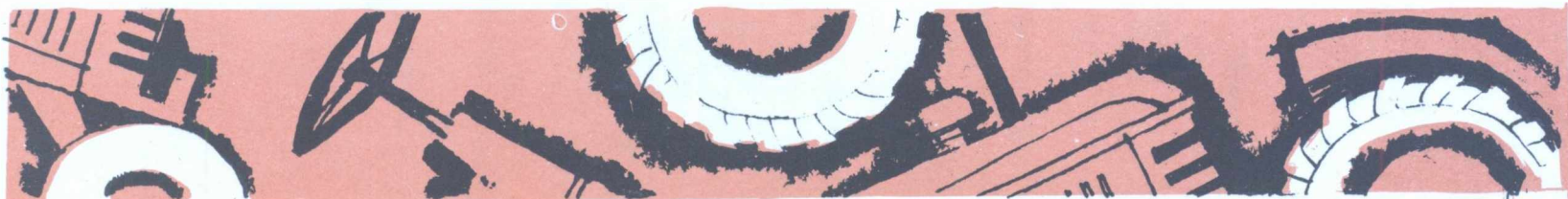
Timpul său, cînd o fi fost, n-am aflat, dar e mai prost că din cauza șaibe și-un șurub i se slăbi. Iar motorul, printre dealuri, dansa ca barca pe valuri, emițînd și un demonic zăngănit dodecafonic. Cer-cetîndu-l deaproape, Nae Stan lasă să-i scape: „Ia te uită, șaiba naibii, ce pății din cauza șaibii! Nu pot să-l repar acum, trebuie să plec la drum, or, dacă-l repar îmi ia cam vreo oră și ceva. O să am timp, mi se pare, săptămîna viitoare.”

Ce s-a întîmplat? E clar! Nae Stan, om gospodar, pe care nu-l doare capul că doar e țesut ciorap și blacheul la sanda a fost pus cum trebuia și nasturii n-au căzut că nevasta i-a cusut înainte de-a cădea, Nae Stan, cel cum se cade, cînd credea că-s toate bune și că-n fine poate spune: „Fiți și voi așa cum știu eu să fiu de grijuliu!”, — a aflat cum că tractorul căruia-i icnea motorul de pe urma unei șaibe, trebuie urgent să aibe parte, fără îndoială, de-o... reparație generală.

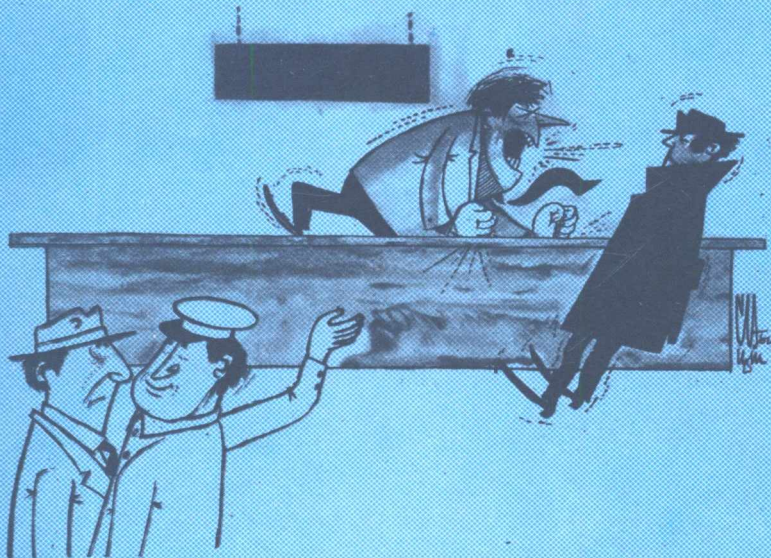
După cum afirmă unii, chiar contabilul stațiunii i-a făcut o socoteală arătînd ce cheltuială este acum necesară și că-n plină primăvară, cînd tractoarele-s pe luncă, un tractor e scos din muncă, fiindcă „gospodarul” Nae o făcu, mă rog, de oaie, cînd arînd cu el ogorul și văzînd el că tractorul iar tușește și iar geme, nu l-a reparat la vreme.

Uite și așa se face, chiar lui Nae de nu-i place, că tractorul și motorul au intrat în reparație și apoi, prin compensație, a intrat degrabă Nae, care o făcu de oaie în materie de tractor (care astăzi e defect) la satiră și umor (Nu să scrie. Ca subiect).

S. M. RUSU

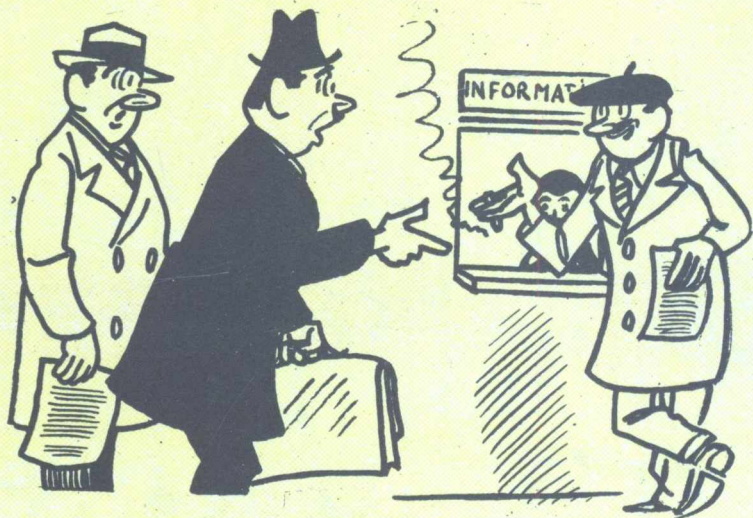
Casierul Rusu Paul de la Agenția de voiaj C.F.R. din Calea Victoriei vorbește urlt și nu dă explicații călătorilor.

— Rusu Paul? Tovarășul de colo care tocmai „dă niște lămuriri”...

Desen de N. CLAUDIU

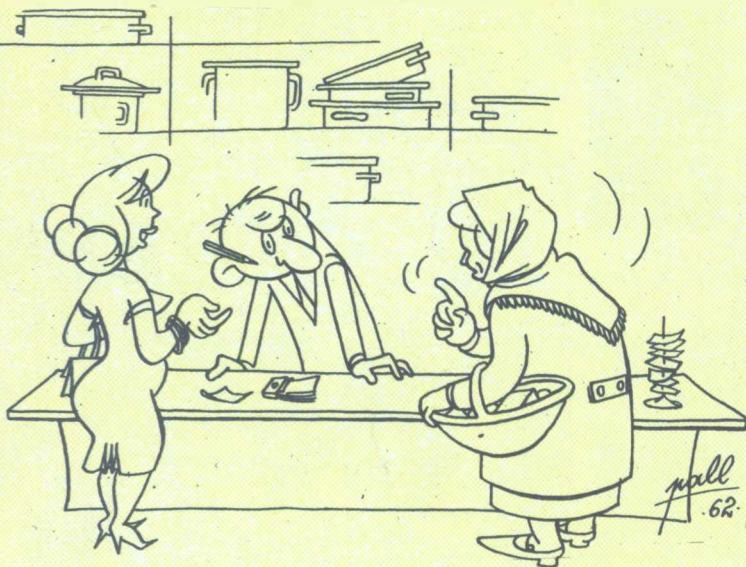
Tovarășul Birză Nicolae, de la Biroul de informații al Sfatului popular al Capitalei, are o comportare exemplară față de cetățeni.

— Ei, ce faci, tovarășe?! Tot n-ai terminat?
— Ba da, dar funcționarul de aici este atât de amabil și serviabil încât cu greu te desparți de el!

Desen de FRED GHENĂDESCU

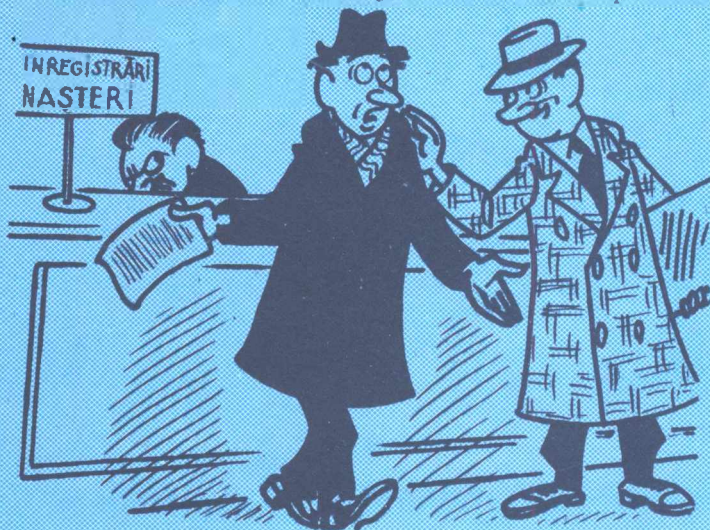
Tovarășul Popescu Alexandru, gestionar la unitatea 134 „Teh-nometal” din Piața „Ilie Pintilie” nr. 5, afirmă că nu are unele produse cerute de clienți, numai să nu întrerupă discuțiile cu diferiți cunoscuți.

— Maică, vreau să cumpăr o cratiță...
— Nu am!... Nu am... timpl...

Desen de T. PALL

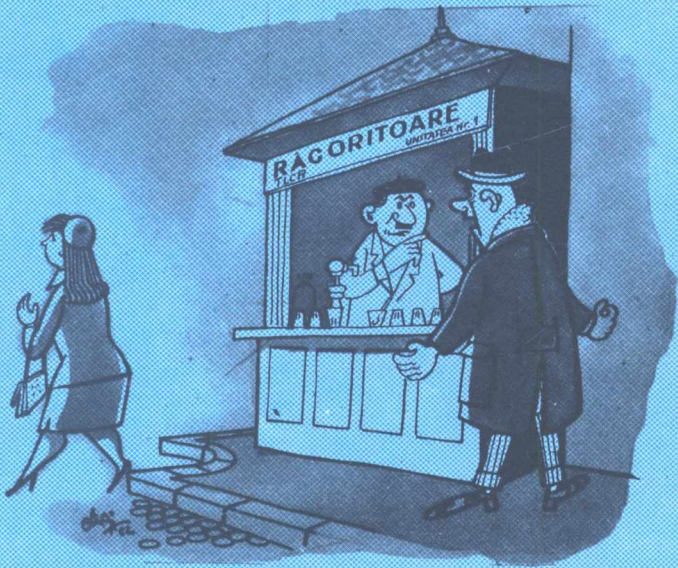
Tovarășul Mitroi Nicolae, funcționar la ghișeul „Înregistrări Nașteri” de la Sfatul popular raional 30 Decembrie, face greutăți cetățenilor provocându-le pierderi inutile de timp.

— Mult te plimbă funcționarul ăsta pentru o înregistrare!
— A, păi e cunoscut! Ăsta „naște” greu...

Desen de FRED GHENĂDESCU

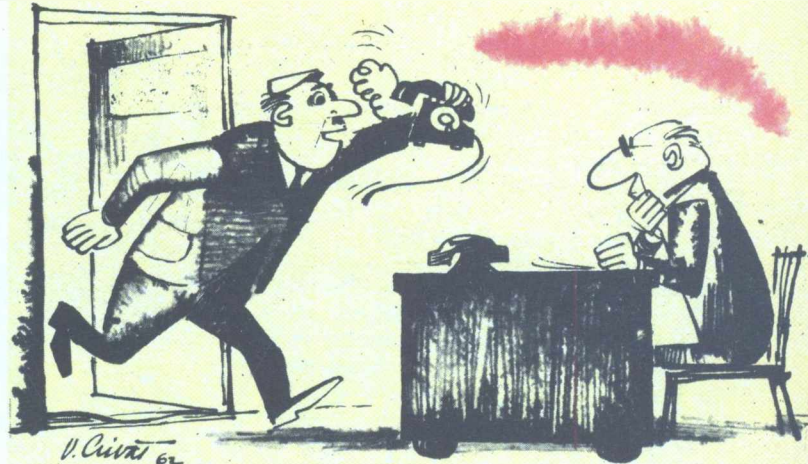
Tovarășul Ionescu Nicolae, gestionar al unității nr. 1 T.L.C.R. din Bulevardul Bălcescu nr. 2, nu dă restul clienților.

— Sînt curios cum te simți dumneata cînd nu dai restul clienților?
— Mă cam deranjează protestele lor, însă în... REST mă simt foarte bine!

Desen de AL. CLENCIU

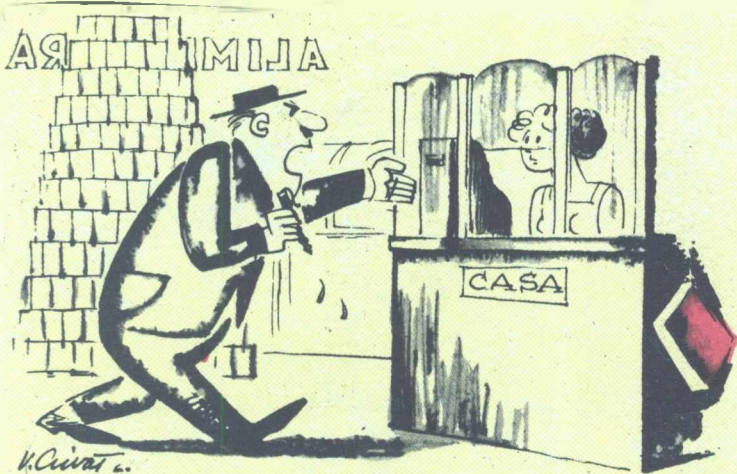
Tov. Mihăilă Alexandru, șeful depozitului de lemne nr. 101 (Basarab) face greutăți cetățenilor cărora nu le dă cărbuni dacă se prezintă personal, ci numai dacă aceștia dau în prealabil un telefon.

— Poftim, vă dau un telefon; acum îmi dați cărbuni?

Desen de V. CRIVĂȚ

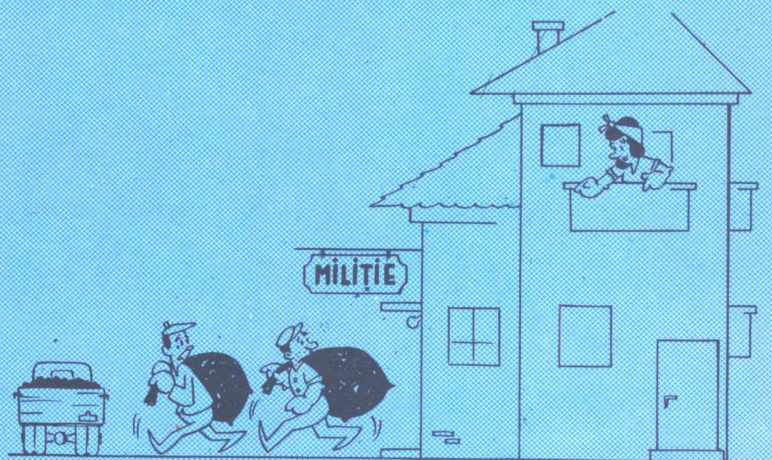
Tov. Ciobanu Elena, vînzătoare la „Alimentara” de pe str. Batiștei nr. 1, are o atitudine ireproșabilă față de cumpărători, fapt pentru care i se aduc mulțumiri în condică

— Dați-mi imediat condică, vreau să fac o reclamație: de ce nu e și la Alimentara de pe strada mea ca la dv.?

Desen de V. CRIVĂȚ

Încărcătorii-descărcătorii Toma Tudor și Cucu Nicolae de la depozitul nr. 11 „Combustibilul” din str. Soveja nr. 120, în timp ce transportau cărbunii unui client, au sustras 150 kg pe care i-au vîndut altui cetățean.

GOSPODINA: — Eu nu am nevoie de cărbuni, dar încercați alături, cred că o să-i intereseze!

Desen de C. CRĂCIUN

OMUL ȘI POSTUL

Dacă-l întrebi pe nea Paulică Predoiu ce funcție îndeplinește în întreprindere, el ia poziția gradului inferior în fața generalului și pe un ton ridicat pînă la acutele unei soprane de coloratură strigă:

— Dispecer!

Aparent, s-ar părea că nea Paulică este mîndru în schemă din schemă, dar părerea lui este că schema este mîndră de dispecerul din ea, deoarece este unicul personaj născut să îndeplinească toate condițiile cerute de post.

Bine, o să spuneiți dv., dar înainte nu existau în scheme posturi de dispeceri? Ba, existau posturile, dar nea Paulică nu apăruse în asemenea funcție și în concluzie nu existau nici dispeceri.

Dispecerul, spune el cu patos, este barometrul producției. El vestește vremea bună sau vremea rea. El știe: se face sau nu se face planul? Și răspunsul este la nea Paulică. Bineînțeles că pronosticul se dă de multe ori ca timpul probabil, vreau să spun, cu mici devieri, cînd te mai trezești plecat de acasă cu umbrela de ploaie și pînă la urmă o folosești ca să te aperi de soare.

Un dispecer perfect trebuie să intrunească, după părerea sa, următoarele calități:

a) Să fie un tehnician perfect... (ca nea Paulică).

b) Să fie orator (ca nea Paulică).

c) Să fie bun actor... (ca nea Paulică).

d) Să fie permanent în contact cu terenul (tot ca nea Paulică).

e) Să știe că în dicționar nu mai există alte cuvinte, în afară de: flux tehnologic, decalaj, capacitate, asalt, scadență, șut, grafic, timpi morți, gîtuire... cu varianta strangulare și organizare cu varianta... dezorganizare... (tipic nea Paulică).

Ca bun tehnician, nea Paulică știe să se impună prin soluții. Niciodată nu-l poți prinde pe picior greșit, fiindcă chiar dacă gurile rele spun că umblă cu capul în nori, picioarele în schimb îi sînt bine înfipte în pămînt, fiindcă veșnic e în contact cu terenul. De exemplu, tu îi spui:

— Pe strungul nr. 2 nu avem capacitate mai mare de 500 piese în opt ore. Asta-i turația mașinii!... Răspunsul lui e prompt:

— Nu știu nimic, du-blați turația la mașină!

— Păi... Trebuie modificată mașina!

— Modific-o, de-aia ești maistru!

Argumentul tehnic dat de omul care știe tot nu poate fi combătut. Cel mult sesizezi mecanicul-șef, care dă ochii peste cap și rămîne cu gura căscată, iar la sfîrșitul lunii, nea Paulică constată în grafic „o gîtuire” din cauza unui „flux” necorespunzător care a dat naștere la „timpuri morți” neprevăzuți. Că

i-a omorît dispecerul e clar, dar în continuare intervine calitatea dispecerului de la punctul „b”: oratorul care justifică cauzele:

— Trebuie să vorbim autocritic. Nu am fost pătrunși de importanța sarcinilor ce ne stau în față, nu am respectat graficul, iar fluxul tehnologic l-am aplicat defectuos. Pentru viitor îmi iau angajamentul etc...

Analizînd calitățile de actor ce sînt cerute unui „dispecer perfect”, aici trebuie să recunoaștem că nea Paulică a atins culmile unei măiestrii indiscutabile, pentru că atunci cînd spune „nu am fost pătrunși” îi apar și lacrimi în ochi.

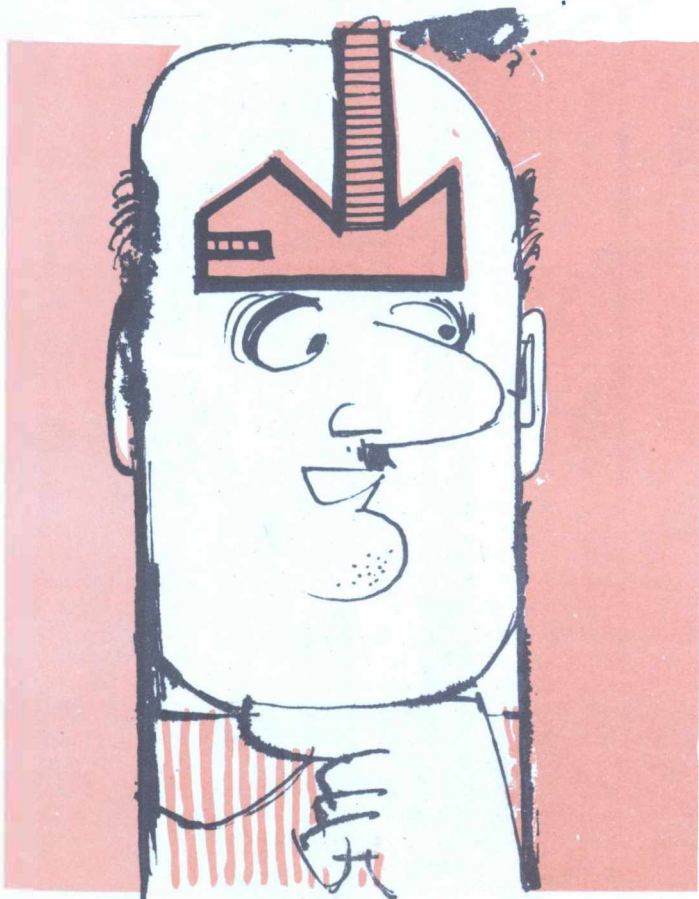
La punctul „d” nea Paulică nu poate primi nici un reproș, e omul ideal. Cînd e vorba de teren, nea Paulică vine dimineața, semnează, decolează, iar cînd s-au consumat cele opt ore aterizează, gîfite, oftează și obosit... semnează. Poate gurile rele mai comentează cum că nea Paulică ar da de bănuț cumva cu modul în care îmbină munca pe teren și funcția de dispecer, însă aici sar eu și resping orice calomnie. Chiar acum două zile l-am văzut în contact cu „terenul” la cinematograful „Patria”; unde conform „graficului” familial îi ajunsese „scadența” la bilete și acum dădea „asaltul” la casă. Reușise să ia un „decalaj” de cinci locuri înaintea altor persoane și, în sfîrșit..., după un „șut” organizat a lichidat „gîtuirea” în care se băgase și a ieșit fericit cu o „realizare” de opt bilete.

Deci, conform „sarcinilor” trasate de familie „graficul” zilei fusese respectat și „planul” fusese realizat la toți indicii!

Formidabil om, nea Paulică, vorba aia... omul și postul!

P. BUTUCESCU

Coop. Electrobobinajul

MATERIAL PENTRU
BRIGĂZILE ARTISTICE
DE AGITAȚIE

CALITATE, NU DOAR LUSTRU

*Sub clara lustrelor sclipire,
Cu ilustrări în text, concret,
Voi ține despre „lustruire”
O conferință-n stil... cuplet.
Aș vrea să-ncep cu un exemplu,
Spre a vă lămuri deplin:
Din drum, adeseori contemplant
O mobilă-ntr-un magazin.
E lustruită, elegantă,
Spre dînsa inima-ți dă brînci
Încît de-ar fi cumva fondantă
N-ai pregeța să o mîninci.
Culoarea? Cremă de alune!
Tapițeria? Flori de mai!
Și lustrul? Lustrul, o minune,
Fără corespondent în grai.*

*O! Meștere de loc „ilustru”,
La inimă de ce-ai fost crud
Și-ai dat cu bai, și-ai dat cu lustru
Pe lemnul verde, încă ud?
Cînd te oprești la jumătate,
Oricît ai lustrui mata,
Nu poți vorbi de calitate,
Ci doar de lustru... fără ea.*

*N-aș vrea să fiu cumva didactic
Și prea mult timp să vă conșum,
Deci iau un alt exemplu practic:
O stofă nouă de costum.
Frumoasă este peste poate,
Dar calitatea... mai domol.
Controlului de calitate
I-a cam scăpat de sub... control.
Pe controlorii-acea, care,
Cum să nu-i spîl și să nu-i mustru,
Cînd stofa asta-ncîntătoare
În patru luni e numai lustru?...
Mînia cum să nu te prindă
Și cum nepăsător să taci?
În luciul ei, ca-ntr-o oglindă
Chiar și mustața poți s-o faci.
Pe un rever, de ești tenace
Și dacă ai puțin curaj,
La domiciliu sport poți face:
Dacă nu hochei... patinaj.
Și-atunci gîndesc eu cu tristețe
Cînd lustru-l simt și-s abătut:
Trecuta stofei frumusețe
Doar... lustru-a fost, de la-nceput.*

*Dar tara lustrului teribil,
Al cărui sens l-am ilustrat,
Nu doar la lucruri e posibil,
Ci și la oameni oteodat’.
Mai întîlnești din întîmplare
Cite un tînr spîlcuit:
Costum cu „guler-șal” el are,
Pantofi cu virful ascuțit.
Cravată are cu nod triplu
Și pantalon... „șitarizat”,
S-ar vrea cuceritor multiplu
Cu-n zîmbet bine studiat.
Am fi de-acord cu ipoteza
Că are-o „lustruială” fînd
La care adăugăm și freza,
Plus două tone briantînd.
Dar cînd începe să discute
Și îl auzi pe-acest stimabil
Spunînd din trei în trei minute
Un „este mulți” și-un „e valabil”
Și cînd sub coama lustruită
Vezi că materie nu-i de fel,
Poți observa într-o clipită
Că... numai lustrul e de el.*

*Probabil o-ați făcut iluzii
Că am să termin conferința.
Acum voi trece la concluzii
Dorînd să vă-mplinesc dorința,
Și am să-nchei spunînd, în fine,
Un lucru clar, pentru oricine:
Niciînd, n-ai să ajungi ilustru
De te oprești numai la lustru.*

ELENA ZAMFIR

- Alol Cum? S-a spart o țevă?? Vin imediat...
- Bravo, Ionescule! Asta se cheamă operativitate! Unde s-a spart?
- La... mine acasă.

Trotuarul

De la Combinatul chimic de lângă Orașul Victoria și pînă în Orașul Victoria salariații parcurg aproximativ 500 de metri. Nu-i mult. Eu de acasă pînă la birou parcurg 1200 de metri, iar uneori de la birou pînă acasă 1500. Da, 1500; de la birou la bufet 300 de metri, iar de la bufet acasă 1200. Așadar, 1500 de metri + 4 lei berea, total jumătate de oră de ceartă cu soția.

Situația salariaților combinatului e intructivă schimbată. Nu că n-ar merge la bufet, că n-ar avea ceartă, sau că n-ar avea soție. Nu. Au de toate. Nimeni nu scapă de asta. Adică de bufet mai scapă câte unul.

Dar altu-i baiul. Eu, drumul de acasă pînă la serviciu îl fac pe trotuar. Salariații de la combinat îl fac prin noroi. Să fim drepti, e preferabil 1200 de metri pe asfalt, decît 500 metri prin băltoace. Conducerea combinatului a fost de acord că e nevoie de un trotuar. Și s-a adresat

Sfatului popular al raionului Făgăraș. Sfatul a fost și el de acord. E nevoie de trotuar.

Ei, greu a fost pînă cînd ambele foruri au căzut de acord! Pe urmă totul a decurs simplu:

- Tovarăși, a spus sfatul, dați-i drumul!
- Noi să-i dăm drumul? a răspuns combinatul. Păi drumurile țin de sfat...
- O fi, dar salariații țin de combinat.
- Așa e, dar noroiul e pe terenul care ține de sfat. Sfatul trebuie să-l desființeze.
- Mă rog, dar cine calcă în noroi? Sfatul, sau combinatul?

- Dimineața, e drept, oamenii calcă în noroi în calitate de salariați ai combinatului, că vin la serviciu. Dar după ora trei calcă în noroi în calitate de cetățeni ai raionului, că-s după orele de program.

Oamenii erau acum mai fericiți întrucît circulau prin două feluri de noroi: la ora 7 în noroi aparținînd combinatului, iar la ora 15 într-un noroi ținînd de sfat; totuși, s-au gîndit că e mai bine să circule pe un asfalt, indiferent de subordonare.

Și ni s-au adresat nouă, arătînd că sînt sătui de noroi pînă-n glezne și, dacă vor mai da și niște ploii, vor fi sătui pînă în gt.

Noi ne-am adresat celor două foruri. Sfatul s-a arătat prompt și ne-a răspuns operativ: „...pentru anul 1962 este planificat a se executa această lucrare de către Combinatul chimic din Orașul Victoria”.

Așadar, situația s-a rezolvat.

S-a rezolvat pînă a doua zi, cînd ne-a sosit răspunsul din partea combinatului: „...sarcina construirii trotuarului este de domeniul sfatului popular”.

Cum se vede, sfatul reneagă noroiul combinatului, combinatul, dimpotrivă, susține că aparține sfatului...

Și pînă una alta, noroiul aparține salariaților. Aceștia nu sînt vitregi, nu-l reneagă. Îl iau cu ei acasă, pe ghete, pe pantofi, pe cizme.

Cu aceasta, dragi tovarășii de la sfat și de la combinat, eu închei, rugîndu-vă să nu lăsați problema îngropată în noroi... s-o aduceți mai pe asfalt.

RADU POP

AL. VIANU

RADIO URZICA

Ora exactă: La al cincilea semnal va fi ora șase! Atențiune! Bang! A fost ora șase fără cinci, întrucît nu s-a cîntărit exact. (Vezi anumite magazine, sau mai bine să nu le vezi).

Muzică de dimineață. „Am dormit perfect, că la vecin e aparatul de radio defect”, melodie veselă, cîntată o dată pe trimestru; „Frunzuliță tămlioașă, am venit tîrziu acasă” bătută. Și încă ce bătută... „Sucu-Sucu”, melodie pe care o găsești de obicei iarna, la „Răcoritoare” că vara fredonezi mai mult „Izvorăș cu apă rece”; „...Patricia”, melodie care se cîntă pe șoptite, dacă pe nevastă o cheamă Filoteia.

Gimnastica de dimineață. Exerciții transmise pentru fabrica „Independența” Sibiu. Vă întindeți în pat fără nici o grijă și rămîneți așa timp de 10 zile. Vă puteți întinde și în incinta fabricii, sau chiar pe locul de producție. Nu ridicați mîna, nu ridicați picioarele, nu ridicați vocea. În a 11-a zi vă ridicați ușor, foarte ușor, ca să nu treziți serviciul Aprovizionării... Faceți cinci pași înainte, întoarceți capul spre dreapta, întoarceți capul spre stînga să observați dacă a sosit materia primă. Respirați adînc, ridicați brațele în sus și vă rugați domnului să vină materia primă de care nu v-ați preocupat pînă acum. Vă lăsați apoi în genunchi pentru ca rugămîntea să aibă mai multe șanse. Rămîneți în această poziție pînă în ziua de 20 ale lunii, cînd sosește materia primă. Acum executați următoarele figuri: mîinile sus, mîinile jos, mîinile la dreapta, mîinile pe strung, mîinile sub strung, capul sus, capul jos, unde ți-e capul, ne-am pierdut capul, piese la stînga, piese la dreapta, piese sus, piese jos, doamne ce asalt frumos, apoi iar dormim virtos.

După aceste exerciții se recomandă o serie de injecții Anti-asalt și vitamina C-se-ntîmplă?

Cota apelor Dunării. La Drencova scade cu 5 centimetri, la Turnu Severin scade cu un centimetru, la Stănică Vainbuș, crește cu 10 centimetri.

Emisiune pentru copii. Veți asculta basmul „Roșu Împărat și fiul său Oxigenat Împărat”: A fost odată, de mult, de foarte de mult, pe cînd puricii nu se mai potcoveau, întrucît erau distruși cu D.D.T., un împărat care domnea în cetatea școlii profesionale de construcții din Piatra Neamț și care se numea Dima I. Corigentul. El mai avea încă doi frați de cruce (cruce la geografie, cruce la matematică) care se numeau Rusu cel șolțic și Juga inimă de leu sau de doi lei cînd era în bani. Și cîteșitrei elevi-împărați au năvălit în împărăția lui „Igienă Împărat” și i-au poruncit: „Noi am promis profesorilor că ne vom schimba. Și vrem să ne ținem vorba. Așa că deocamdată ne schimbăm părul! Așa e moda”.

Și a doua zi Dima I, corigentul, Rusu cel șolțic și Juga inimă de un leu 25, au năvălit în clasă, primul cu părul vopsit în roșu, al doilea oxigenat și al treilea cu părul alb. Cînd au fost ascultați la lecție, cei trei au cerut ajutorul lui Făt-Frumos, dar n-au răspuns la apel decît Strîmbă-Lecții și Sfarmă-Note.

Închiderea emisiunii. Hei, Costică, trage oblonul, că emisiunea se încheie la ora 8 și e aproape șapte și un sfert.

„ZODIILE”

UNOR

SPORTIVI

Berbecul și Fecioara

Din zodia Berbecului provine
Că intră-n adversar destul de tare
Iar cînd arbitrul îl observă-n fine
El ca din zodia Fecioarei pare.

Peștii

Pe stadion într-una tot vorbește
Încît l-asemeni cu un difuzor.
Dar la ședințe-n schimb se dovedește
Din vechea zodie a Peștilor.

Desen de GH. CHIRIAC

Eroare

New-York!
Sntem în plină zi.
La colț de stradă a frinat
Un Cadillac...
Cțiva copii
Privesc la el...
Un șuierat,
Un zgomot surd... o-mpușcătură
Și
Cadillacul a plecat...
În stradă-i multă tevatură
Și-un om... ce nu s-a mai sculat.
Se iau măsuri, se cercetează
Și tot cartieru-i alarmat
Că doar poliția e trează.
Ca rezultat:
Un arestat!...
.....
La tribunal
Judecătorii

— în robe lungi —
S-au așezat
Și
Avocatul apărării
S-agită-ntr-una așerat.
...Incepe...
Interogatoriul
E luat pe larg și răspicat.
Apoi — citit rechizitoriul:
— „Da! Acuzatu-i vinovat
Căci a ucis un om!”
— „Eroare”!
Apărătorul a strigat.
— „E o eroare colosală,
Clientul meu nu-i vinovat,
E cunoscut ca om integru
Și Ku-Klux-man ca el mai rar...
Ce-i drept, ucise un coșar,
Dar a crezut că e un negru...”

EUGEN POPESCU

Încă o buruiănă dezrădăcinată!..

— Toată nenorocirea vine de la faptul că băștinașii prea se amestecă în afacerile lor interne!

Desen de A. LUCACI

FEL DE FEL, toate la fel

Literatura terapeutică

„Literatura modernă se citește cel mai plăcut în pat, — aceasta este concluzia frumoasă la care ajunge un oarecare lord Birkett într-un articol consacrat cititului în pat și publicat în ziarul „Times”. Pentru că literatura modernă te vindecă de insomnie. Așadar, dacă n-aveți somn, problema e rezolvată: citiți literatură modernă. Literatura asta vindecă de insomnie. Dar problema nu-i cine vă vindecă de insomnie. Problema e cine vă vindecă după aceea de urmările acestei literaturi...”

„Pink Pussyeat College of Strip-tease”

Titlul de mai sus este denumirea serioasă a unei instituții americane, iar traducerea lui sună așa: „Colegiul de autodezbrăcare „Pisicuța trandafirie”. Să ne-nțelegem, Strip-tease-ul nu este un dezbrăcat oarecare. Este dezbrăcatul artistic. Această artă este practică de artiste. Respectiva urcă pe scenă, și, în ritmul muzicii, se dezbracă. Când artista a scos totul de pe ea, reprezentația a luat sfârșit. Și iată că acest sport a căpătat de curând o academie unde oricine poate învăța cum să se dezbrace artistic. Ceea ce nu-i mare lucru. Mai bine s-ar înființa un colegiu care să învețe cum să se îmbrace cei care n-au ce îmbrăca!

Onoarea și curajul

Asociația fascistă „Tineretul american pentru libertate” a decernat de curând lui Chombe un titlu de onoare. Pentru ce? Pentru „curajul cu care apără dreptul la autodeterminare și pentru că a optat pentru libertatea occidentală...”

Chombe a optat, iar poporul a oftat!

*
* * *

După cum relatează ziarul „Libération”, anul acesta va avea loc la Roma congresul internațional al valeților și servitorilor. Se crede că la congres nu se vor putea aduna chiar toți valeții din toată lumea. În orice caz, până în prezent, nici Chombe, nici Cian-Kai-și n-au fost încă invitați...

**ADERAREA GRECIEI LA
„PIAȚA COMUNĂ” RE-
PREZINTĂ UN MARE
SUCCESI — A DECLARAT
UN PURTĂTOR
DE CUVÎNT AL GU-
VERNULUI ELEN.
DESIGUR: UN SUCCES
PENTRU AMERICANI.**

Bill cel ostil

Folosind la maximum marile „libertăți“ care curg gîrlă pe capul cetățeanului „liber“ american, fermierul Bill Jenkins a hotărît să declare război poliției. Cîteva rafale trase din pod și doi polițiști au căzut jos răniți. Restul s-a retras în învîlmășeală. A doua zi, numele lui Bill a apărut în toate ziarele de scandal.

Reimprospătîndu-și forțele, poliția a trecut însă la contraatac, instalată într-un tanc militar. Inutil, căci Bill avea gloanțe antitanc. În ziua următoare, fotografia lui Bill a împodobit zeci de ziare.

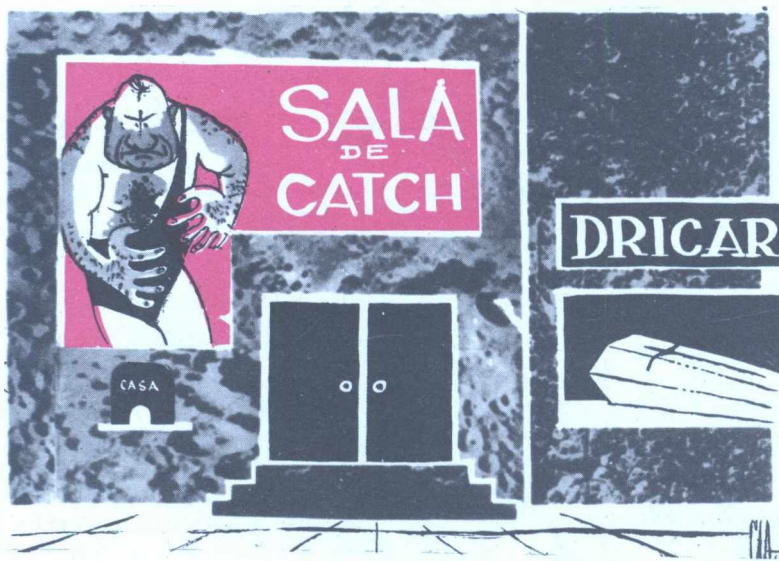
În repriza a treia, poliția s-a prezentat cu grenade lacrimogene. Inutil, căci Bill a dat drumul la grenade strănutătoare. A fost un spectacol delicios, cînd oștile stăteau față în față neputînd să acționeze în nici un fel, deoarece unii plîngeau de rupeau pămîntul, în timp ce alții strănutau de răsunau văile.

Care mai de care, ziarele s-au dat în vînt să publice viața romanțată a lui Bill. Poliția a amenințat că, pînă la urmă, Bill va înfunda pușcăria, iar Bill a anunțat că în cazul cînd ajunge la pușcărie, el îi dă foc.

În fața faptelor, poliția a anunțat că nu știe ce o să iasă pînă la urmă. Probabil că o să iasă un frumos subiect de film...

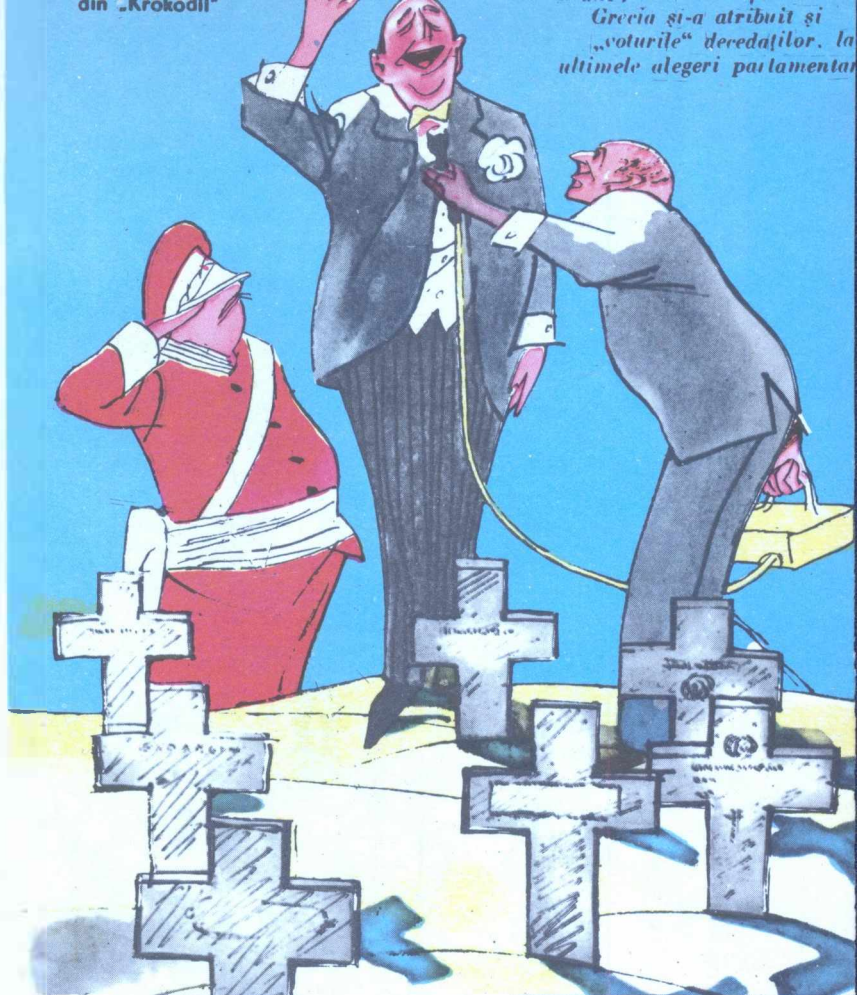
V.P.

IN OCCIDENT

„Vad“ comercial

Desen de N. CLAUDIU

ÎNȚILNIRE CU ALEGĂTORII

ȘTIRI ULTRASCURTE

Cîteva sute de dolari a cîștigat un oarecare Jimmy Livings-tone din Toronto pentru recordul său dansant: a dansat twist timp de 62 ore, fără întrerupere, în care timp nu s-a produs nici un accident, în afară de acela că Jimmy și-a pierdut partenera. S-a calculat că Jimmy a parcurs circa 50 kilometri. Ce va face

de acum încolo, nu se precizează. Probabil va intra în reparații capitale...

Guvernării din Vietnamul de sud recunosc că contează pe o mîină de ajutor din partea americanilor.

Contează ei pe o mîină, dar contează și mai mult pe un pistol.

La Stuttgart a fost inaugurat un centru pentru construcția de „rachete meteorologice“. Se crede că este vorba de două tipuri: rachete meteorologice antitanc, și rachete meteorologice de bombardament.

DE-ALELOR

În Turcia continuă să crească prețurile la produsele alimentare.

O zicală iar constată
Că s-adeverește:
Prețul urcă ne-ncetat
Iar... turcul plătește!

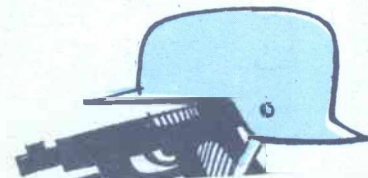

Ca sluga bătrînd
Șefii își servește,
Fiindcă dă c-o mîină;
Și cu-alta... primește!

Colonialiștii au început să fie alungați și din Oceania.

Adevărul, cum s-ar spune,
Nimănui nu-i scapă:
Aici au condiții bune
...De-a intra la apă!

S. TUZLEANU

Generalul vest-german Heusinger, criminal de război, ocupă un post important în comandamentul N.A.T.O.

În vechiul Wehrmacht, cît ai fost, erai din cei mai cunoscuți; comanzi și-acum, în noul post, dar știi mai mult să... execuți.

m. c.

OMUL CARE RIDE RAR

Un zîmbet mic, el rîde rar,
Doar în ocazii speciale,
De pildă: ziua de salar
Sau ziua primei dumisale.

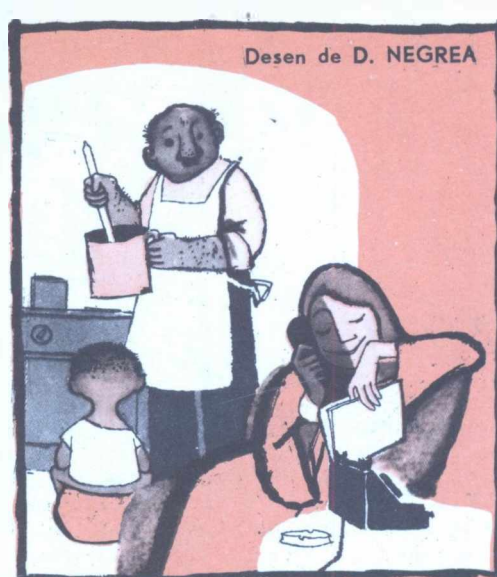
A rîs odată ni se spune
De mult, în fața nu știu cui,
De hazul unei glume bune
(Era, firește, gluma lui).

Cînd risul, verva s-au aprins
Figura lui e de faianță.
Astfel, gîndește el, convins,
Cîștigi prestigiu și prestanță.

DOREL SCHOR

— la vezi, să n-o „cotești” în șanț!!

— ...Ce să facem, dragă... eu sînt la bucatărie și Costache se joacă cu copilul...

urnala de actualități

Moda '962

Produsele fabricii de confecții Oradea sînt apreciate de cumpărători, dat fiind buna lor calitate. Excepție fac doar acele haine, la care imediat după ce le îmbraci, nasturii se desprind pe nesimțite, căzînd discret pe jos, iar căptușeala din interiorul buzunarelor nefiind bine cusută iese în exterior, posesorul sacoului avînd obligația s-o... reinstaleze la locul ei, la fiecare zece pași.

Intr-adevăr, nu haina face pe om, dar ar trebui să se discute la această fabrică cu omul care face haina!...

Păreră competentă

Nu de mult, cooperativa „Birzava” a deschis în Anina o secție de ceasornicărie spre bucuria tuturor celor ale căror ceasornice prezentau defecțiuni mai mult

(scurt metraj realizat, dar nu în studio, că n-avem)

sau-mai puțin parțiale. În această ceasornicărie lucrează Tuțuianu Mihai care, deși are la dispoziție un bonier, nu-l prea folosește.

Astfel el este în general... scutit de a mai depune banii încasați de la clienți în sertarul cooperativei, și, din acest nejustificat motiv, li depune în propriul său portofel de unde scoate doar la cerere. La cererea lui. Afînd însă că recent a primit o aspră sancțiune pentru metoda aplicată, i-am luat un microinterviu.

Intrebare: — Ce v-a determinat să practicați această bizară metodă?

Răspuns: — Ceasul rău! V-o spune un ceasornicar!...

Curiozități

Agache Vasile e învățător la școala din satul Cîșla (raionul

Tulcea). Spre deosebire de colegii săi care și după orele de curs continuă să aibă preocupări de ordin cultural, el înclină spre cele de ordin comercial, ca fiind mai aproape de aptitudinile sale. În dorința de a și le concretiza, Agache l-a rugat pe gestionarul magazinului din localitate să-i dea voie să servească și el la teighea.

Și uite așa s-a făcut că învățătorul Agache este văzut deseori de săteni și copiii acestora, sub formă de distribuitor de articole industriale și alimentare. Într-una din zile, învățătorul Agache a fost pus în mare încurcătură de către un elev care, intrînd în magazin i s-a adresat cam așa: „Dați-mi, vă rog, două sticle cu ulei și... un zece”. „Puior, a răspuns Agache, cu o voce parcă înecată de praf, aici împart mărfuri. De zece, am numai halva. Pentru note încearcă mline la școală!”

Cu toate că în ceea ce privește deservirea publicului, Agache se descurcă onorabil, credem că, fiind de profesie învățător, e mai indicat... să se țină exclusiv de carte și problemele ei.

C-altfel, tot vînzînd alimente, riscă ca la un moment dat să încurce... istoria cu șunca și... aritmetica cu socoteala!

Doar se știe: „Cine rezolvă, cîștigă”!

La stîlpul lăudat

Cînd în satul Buciumi (regiunea Cluj) au început lucrările de instalare a iluminatului public, localnicii s-au bucurat atît de mult, încît în timpul liber nu făceau altceva decît să privească evoluția lucrării, căreia cu toții îi prevedeau un viitor luminos.

După cîtva timp, tehnicianul de șantier Suci Nicolae, în calitate de reprezentant al sectorului electric Cluj, a declarat solemn: „Lucrarea e gata!”

Așa a fost. Cum s-a dat cale liberă curentului electric, toate becurile s-au aprins și după o clipă... s-au ars. N-a scăpat unul. Ciudățenia n-a întîrziat să fie elucidată. Membrii echipei de electricieni uitaseră să instaleze abajururile a căror menire este să ferească becurile de ploaie. Și cum la ora inaugurării rețelei, ploaia tocmai începuse, stropii de apă căzuți pe becurile încinse au avut un efect pulverizator.

E de dorit ca sectorul electric Cluj să repare de urgență defecțiunea, ca în Buciumi să nu mai stea lumina în întuneric!

DAN MANOLESCU

Sora din Banat

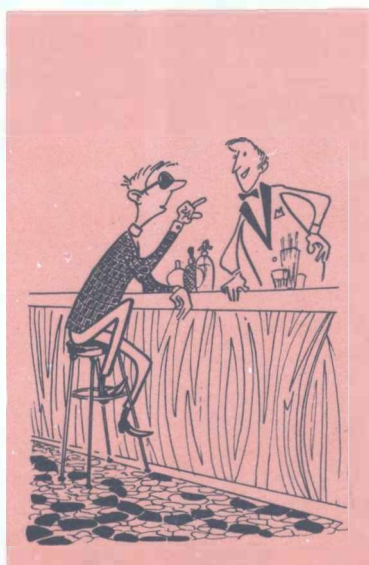
În secția de ortopedie a Spitalului de adulți nr. 2 din Timișoara, sora Itineanțu e cunoscută de toți. Medicii o știu din activitatea de toate zilele cînd se învoiește pentru grave cazuri familiale imaginare, iar pacienții o știu din ziua cînd, fiind de serviciu, a preferat să stea acasă, departe de obligațiile profesionale, dar foarte aproape de cuptorul mașinii de gătit. În acest timp, personalul medical o aștepta stînd la fereastră, iar pacienții, avînd în vedere specificul secției, o așteptau în ghips...

N-ar strica dacă spitalul ar încerca să rezolve acest caz astfel ca să nu se mai poată repeta.

— Să-l porți sănătos! Cînd îl uzi?

Desen de L. LIVADARU

— Te rog, un vermouth fără sifon!

— Nu s-ar putea fără borviz, că nici sifon nu mai avem...

Desen de MIRCEA TOIA

●●●●●●●●●●●●●●●●

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție 14.28.15;
Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘCINTEII” BUCUREȘTI

Cică dictonul acesta a luat ființă acum vreo 2000 de ani, în împrejurările următoare:

Un client din Siracuză s-a învoit cu un furnizor din Veneția ca să-i livreze niște mătase. Înțelegerea a fost verbală — cum era pe vremea aceea. Dar venețianul nu s-a ținut de cuvânt, fiindcă el știa că verba volant. Văzînd această neseriozitate, a zis ce-a zis siracuzanul în barbă și s-a adresat altor furnizori. Iar cînd venețianul i-a oferit alte mărfuri, beneficiarul i-a spus-o de la obraz:

— Dumneata nu-ți respecti cuvîntul, așa că nu mai fac învoială decît cu scris la mînă, fiindcă verba volant-scripta manent, adică cine s-a fript cu ciorbă, suflă și-n iaurt!

Se vede cît de colorat că siracuzanul nu făcuse o traducere literală a dictonului, da-n schimb făcuse un pas hotărîtor în relațiile dintre furnizor și beneficiar: înființarea contractului scris — în sensul că parcă e mai sigur cu scripta manent pe hîrtie, decît cu verba volant, „pe obraz”. Pornind de la acest dicton, de-a lungul vremii, oamenii s-au obișnuit să încheie între ei diferite contracte: de închiriere, de livrări de mărfuri, și cine le mai știe pe toate...

Se întîmplă uneori că, deși pe hîrtie e scripta manent, în realitate rămîne un fel de verba volant — adică furnizorul își ia vorba înapoi, iar beneficiarul se ia cu mîinile de pîr. Și cu aceasta am ajuns la Pucioasa. Am fi putut ajunge și cu trenul, dar trenul „volant”, introducerea „manent”...

Așadar, întreprinderea textilă „Constantin Ivănuș” din Pucioasa contractează

cu I. C. R. T. I. Petroșani furnizarea a 14 000 metri de zefir Rareș pentru trimestrul I/1962 și 6000 metri zefir Rareș pentru trimestrul II/1962.

—Dar vă rugăm să nu ne-ncurcați, zice beneficiarul, să n-o pățim ca ăl din Siracuză!

— Aici nu-i Siracuză, tovarăși! Noi sîntem din Pucioasa și e firmă serioasă! O fi verba volant, dar la noi Rareș manent! Adică, mai romînește, noi nu sîntem în-curcă lume.

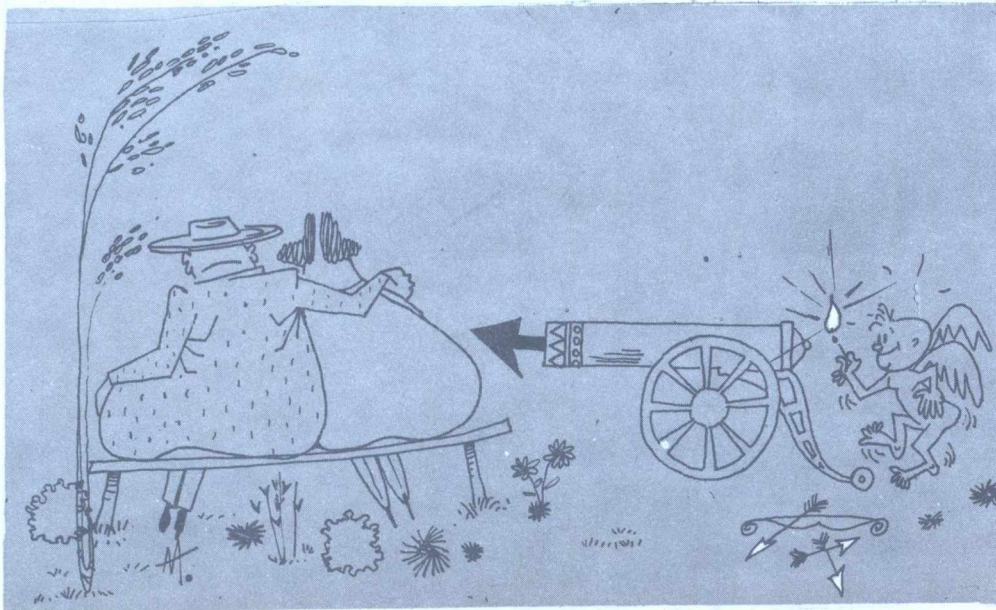
Într-adevăr, întreprinderea textilă din

Pucioasa dovedește că nu-i încurcă lume, ci în-curcă metraj. Fiindcă la scurt timp de la semnarea contractului, cu adresa nr. 2252815 din decembrie 1961, furnizorul face cunoscut beneficiarului că deși fusese scripta manent pentru 14 000 metri în trimestrul I și 6000 metri în trimestrul II, va furniza verba volant numai 6000 pe primul scripta și 2000 pe al doilea manent. Noroc că-i vorba de blîndul zefir Rareș și nu de Ion Vodă cel cumplit!...

Deci, dacă numai la o lună de la semnarea contractului întreprinderea „serioasă” din Pucioasa

a și dovedit că seriozitatea lui scripta manent o are numai în ghilimele—ce va putea să-i răspundă beneficiarului din Petroșani la o eventuală nouă ofertă? Cel din Siracuză fusese fericit inspirat cînd se exprimase — chiar în traducere stilcîtită — că cine s-a fript la verba suflă și în manent! Dar I.C.R.T.I.? Cu siguranță că va trebui să găsească... alt dicton — iar furnizorul modalitatea de a nu-l mai preface pe scripta manent într-o simplă... verba volant!

VALERIU FILIMON

FĂRĂ CUVINTE

Desen de A. ANDRONIC

În orașul Constanța e o stradă căreia, conform tăblițelor prinse pe zidurile unor case, îi zice în mai multe feluri. Pe prima tăbliță scrie: „str. Dr. C. Davilla”, pe a doua: „str. General Davilla”, pe a treia: „str. Alexandru Davilla”, iar pe a patra: „str. D. Davilla”.

E cazul, cred, ca sfatul popular al orașului nostru să se intereseze exact despre care Davilla este vorba, că altfel nu văd cum s-ar putea definitiva numele acestei străzi.

Dar treaba asta s-o facă cît mai grabnic, deoarece s-ar putea ca într-o zi să apară încă o tăbliță pe care să scrie: „str. Picățuri de Davilla”.

Și atunci n-o mai descurcă nimeni!

Cocca I.

Str. Alexandru cel Bun nr. 89
Constanța

URZICO,

Director al școlii elementare nr. 2 de 7 ani din Cernavodă (raionul Medgidia) este învățătorul Dobrescu Marin, care, cînd predă lecțiile, aplică mai puțin metode didactice și mai mult... palme.

Așa se explică de ce, zilnic, după orele de curs, numeroși elevi poartă pe obraji vizibile amprente digitale, toate proprietatea exclusivă a dascălului lor.

Continuînd însă în acest fel, învățătorul Dobrescu Marin are șanse să facă scurtă la mînă. Asta m-a și făcut să-ți scriu. Știi, mi-am dat seama că are omul nevoie... de-o mînă de ajutor!...

Stolan Gh.

Str. Independenței nr. 6
Cernavodă

DRAGĂ URZICO,

Pe strada Dr. Boicescu la nr. 9 se află un imobil al cărui acoperiș fiind găurit de la un capăt la altul, atunci cînd plouă, apa pătrunde în interior producînd pereților imobilului în cauză o degradare însoțită de mușgai.

Ar trebui ca I.A.L.-ul raional să-și îndrepte privirea și spre această casă, în care, de altfel se poate foarte bine vedea cum stau lucrurile... și prin găurile acoperișului.

Așa că, dacă vine la fața locului o echipă și se suie pe casă, merită să se uite în jos. Are ce să vadă și mai ales ce să repare!

Mai mulți locatari ai imobilului din str. Dr. Boicescu nr. 9 — București

URZICUȚO,

La Baia Sprie distribuirea anumitor produse alimentare se face anevoios, datorită disproporției dintre numărul de centre de vânzare și numărul de cumpărători.

De fiecare dată pierdem timp prețios pînă ajungem să ne procurăm ceea ce dorim — asta în ciuda faptului că produsele respective se găsesc în cantități indestulătoare.

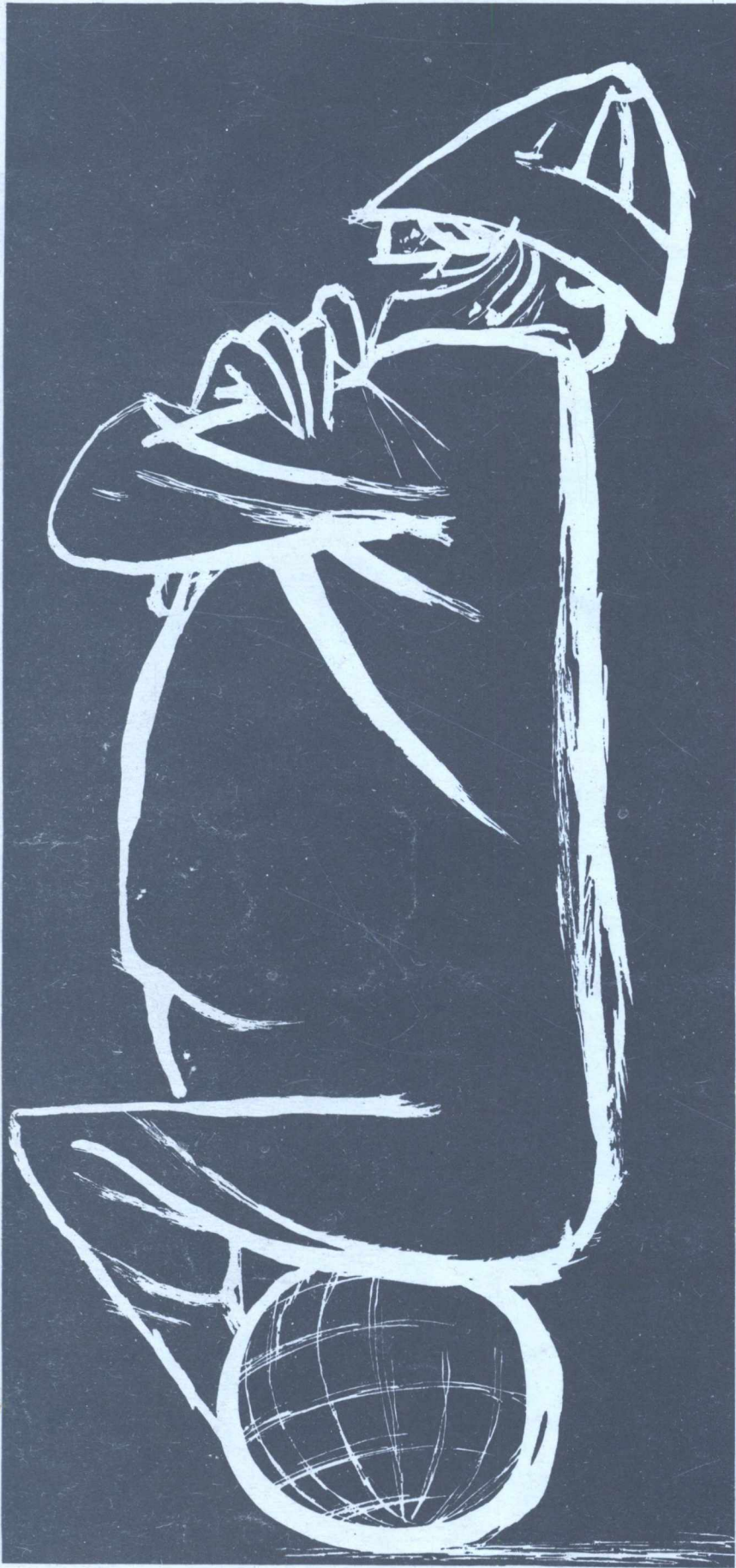
Mulți dintre localnici cînd merg după vreo cumpăratură, pînă să le vină rîndul să fie serviți, vine ora mesei, ceea ce îi face să renunțe și să se înapoieze fuga acasă...

Dacă s-ar înființa în orașul nostru măcar încă un centru alimentar ar fi minunat.

Noi n-am mai pierde timp și... nici O.C.L.-ul clienților!

Vasilu V.

Baia Sprie, Maramureș

Colonialismul în trecutul îndepărtat..

...Și în viitorul apropiat!

urzica